

Sygn. akt I USK 163/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach

o zasiłek opiekuńczy, zasiłek chorobowy i zasiłek macierzyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 marca 2023 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach

z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ua 82/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz J.W. kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 26 stycznia 2022 r. zmienił zaskarżony przez ubezpieczoną J. W. wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 9 marca 2021 r. i poprzedzające go decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Kielcach: z dnia 27 stycznia 2020 r., z dnia 30 stycznia 2020 r., z dnia 14 lutego 2020 r., z dnia 20 lutego 2020 r., z dnia 16 marca 2020 r., z dnia 30 marca 2020 r., z dnia 29 kwietnia 2020 r., z dnia 13 maja 2020 r., z dnia 26 maja 2020 r., z dnia 21 lipca 2020 r., z dnia 26 sierpnia 2020 r., z dnia 22 września 2020 r. i z dnia 22 września 2020 r. odmawiające ubezpieczonej prawa do poszczególnych

świadczeń z ubezpieczenia chorobowego za okresy wymienione w tych decyzjach w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do: - zasiłku opiekuńczego za okresy: od dnia 6 listopada do dnia 19 grudnia 2019 r., od dnia 15 stycznia do dnia 9 lutego 2020 r., w dniach od 10 do 16 lutego 2020 r., w dniach od 16 marca do 12 kwietnia 2020 r., - dodatkowego zasiłku opiekuńczego za okresy: od dnia 13 kwietnia do dnia 3 maja 2020 r., w dniach od 4 do 24 maja 2020 r., od dnia 25 maja do dnia 12 lipca 2020 r., w dniach od 13 do 26 lipca 2020 r., - zasiłku chorobowego za okresy: od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia 14 stycznia 2020 r., od dnia 17 lutego do dnia 1 marca 2020 r., w dniach od 2 do 15 marca 2020 r., od dnia 27 lipca do dnia 2 sierpnia 2020 r. oraz prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 17 sierpnia do dnia 11 października 2020 r. (pkt 1), zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję (pkt 2) oraz kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję (pkt 3).

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji jakoby z uwagi na brak opłacenia przez ubezpieczoną składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za listopad i grudzień 2019 r. oraz styczeń 2020 r. ubezpieczenie to ustało na mocy art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 ze zm., dalej jako ustawa systemowa), a więc nie ma podstaw do przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku opiekuńczego z tytułu opieki nad chorym dzieckiem w okresie od dnia 6 listopada do dnia 19 grudnia 2019 r. (a także do pozostałych świadczeń za dalsze okresy), zważywszy że w dniu 29 listopada 2019 r. opiekę temu dziecku mógł zapewnić jego ojciec pozostający z ubezpieczoną we wspólnym gospodarstwie domowym. Sąd Okręgowy podniósł, że poza sporem pozostawało, iż ubezpieczona do dnia 5 listopada 2019 r. przebywała na urlopie macierzyńskim po urodzeniu syna. Następnie w terminie 7 dni zgłosiła się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, zgodnie z art. 36 ust. 4 ustawy systemowej, jednak w dniach od 6 do 22 listopada 2019 r. nie mogła prowadzić tej działalności z uwagi na konieczność sprawowania osobistej opieki nad chorym synem. Z kolei od dnia 23 listopada do dnia 5 grudnia 2019 r. ubezpieczona była niezdolna do pracy z

powodu sprawowania opieki nad chorą córką. Skoro ubezpieczona cały listopad 2019 r. nie mogła prowadzić działalności gospodarczej, początkowo z powodu przebywania na urlopie macierzyńskim, a później z uwagi na konieczność opiekowania się chorymi dziećmi, to nie miała obowiązku regulować składki na ubezpieczenia społeczne i dlatego za listopada 2019 r. prawidłowo uiściła jedynie składkę zdrowotną.

Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego, wbrew odmiennemu stanowisku wyrażonemu przez Sąd pierwszej instancji, nie sposób było uznać, że w dniu 29 listopada 2019 r. mąż ubezpieczonej był innym członkiem rodziny, pozostającym we wspólnym gospodarstwie domowym, mogącym zapewnić opiekę choremu dziecku w rozumieniu art. 34 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1732 ze zm., dalej jako ustawa zasiłkowa), co wykluczałoby prawo ubezpieczonej do zasiłku opiekuńczego. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynikało bowiem, że choć w dniu 29 listopada mąż ubezpieczonej miał ustaloną według grafiku pracę na trzecią zmianę (od 22.00 do 6.00), to nie mógł podjąć się opieki nad chorym dzieckiem. Z przyczyn oczywistych w razie choroby jednego z czworga dzieci - w wieku 3,5 roku, 2,5 roku (bliźniaczki) i 1 roku – jeden rodzic musiał zostać przy chorym dziecku (2,5 rocznej córce E.), odizolowanym od rodzeństwa, a drugi opiekować się trójką pozostałych małych dzieci. Z tego względu mąż ubezpieczonej nie mógł sprawować opieki nad chorą córką oraz zajmować się pozostałymi dziećmi, które musiały zostać odizolowane od chorej siostry. Ponadto mógł on być wezwany do pracy wcześniej, mając obowiązek pozostawania do dyspozycji pracodawcy.

Organ rentowy w całości zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, wnosząc o jego uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2022 r.), przez błędną wykładnię i przyjęcie, że brak opłacenia przez ubezpieczoną, prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, należnych

składek na ubezpieczenia społeczne, w tym na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za listopad-grudzień 2019 r. i styczeń 2020 r. nie skutkowało ustaniem podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym, w tym dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w dniu 6 listopada 2019 r., podczas gdy z literalnej wykładni tego przepisu wynika, że ubezpieczenie to ustaje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego w przypadku niedopełnienia obowiązku opłacenia składki należnej na to ubezpieczenie;

2) art. 1 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy zasiłkowej, przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczona mimo braku opłacenia należnych składek na ubezpieczenia społeczne, w tym na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za listopad-grudzień 2019 r. i styczeń 2020 r. podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w dniu 6 listopada 2019 r., tj. w dacie uzyskania zwolnienia lekarskiego w związku z chorobą dziecka i z tego tytułu uprawniona była do zasiłku opiekuńczego na chore dziecko w wieku powyżej 2 lat, a następnie dodatkowego zasiłku opiekuńczego, zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego;

3) art. 34 ustawy zasiłkowej, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczonej przysługuje zasiłek opiekuńczy z tytułu opieki nad chorym dzieckiem w dniu 29 listopada 2019 r., mimo że jej mąż przebywał w tym dniu w domu, gdyż zgodnie z miesięcznym grafikiem czasu pracy miał w tym dniu pracować na trzecią zmianę (od 22:30 do 6:30), co skutkowało błędnym zastosowaniem tego przepisu i przyjęciem, że nie jest on innym członkiem rodziny pozostającym we wspólnym gospodarstwie domowym, mogącym zapewnić opiekę nad chorym dzieckiem, a w konsekwencji nieuprawnionym przyznaniem ubezpieczonej prawa do zasiłku opiekuńczego w tym dniu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na naruszenie: 1) art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej, ponieważ przepis ten w sposób wyraźny wskazuje, że ubezpieczenie społeczne, w tym ubezpieczenie chorobowe osób prowadzących pozarolniczą działalność ustaje „od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie”, przy czym dla zachowania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego nie wystarcza zapłacenie części tej składki. Skoro, poczynawszy od listopada 2019 r. ubezpieczona nie opłacała

składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe w ustawowym terminie i we właściwej wysokości, to w dniu 6 listopada 2019 r. faktycznie nie podlegała temu ubezpieczeniu i nie przysługiwały jej świadczenia z ustawy zasiłkowej, zwłaszcza że nie zwróciła się do organu rentowego o wyrażenie zgody na opłacenie składki po terminie ani w żaden sposób nie usprawiedliwiła braku opłacenia składek za ten okres; 2) art. 1 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy zasiłkowej, ponieważ ubezpieczona nie posiadała w dniu 6 listopada 2019 r. prawa do zasiłku chorobowego ze względu na konieczność opieki nad chorym dzieckiem poniżej 14 roku życia, gdyż jej dobrowolne ubezpieczanie chorobowe ustało począwszy do dnia 1 listopada 2019 r. z uwagi na nieopłacenie składki na ubezpieczenia społeczne, w tym ubezpieczenie chorobowe za listopad 2019 r., a ustawodawca w sposób precyzyjny wskazał, że zasiłek opiekuńczy przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli konieczność sprawowania przez niego opieki przypada w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczona wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uregulowana w Kodeksie postępowania cywilnego instytucja skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, czego wyrazem jest między innymi istotne ograniczenie dostępności tego środka pod względem dopuszczalnych jego podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z powodu naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi został ograniczony. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego, który jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji,

zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08, LEX nr 469183).

Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ustosunkowując się do przywołanej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca

2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, czy wyrok z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z dnia 17 maja 2018 r., IV CSK 599/17, LEX nr 2499804). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436; z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 573/17, LEX nr 249707). Utrwalony jest także pogląd, że skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170 oraz z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). Nie jest również dopuszczalne przenoszenie argumentacji służącej wykazaniu przyczyny kasacyjnej do uzasadnienia podstaw kasacyjnych ani odwoływanie się do tego uzasadnienia, podstawy skargi bowiem są badane dopiero przy rozpoznawaniu skargi, po jej przyjęciu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2018 r., III CSK 337/17, LEX nr 2483656 czy z dnia 11 kwietnia 2018 r., II UK 277/17, LEX nr

2490632). Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343 czy z dnia 14 maja 2015 r., III PK 6/15, LEX nr 1723780).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić trzeba, że wymienionych wyżej wymogów nie spełnia wniesiona skarga kasacyjna. Próbę wykazania jej oczywistej zasadności z uwagi na naruszenie art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej oraz art. 1 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy zasiłkowej skarżący oparł na założeniu, że dobrowolne ubezpieczenie chorobowe ubezpieczonej ustało z powodu nieopłacenia przez nią składki na to ubezpieczenie w listopadzie 2019 r., co w konsekwencji skutkowało brakiem podstaw do wypłacenia jej świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, w tym zasiłku opiekuńczego na chore dziecko w wieku powyżej 2 lat. O ile rzeczywiście świadczenia pieniężne przewidziane ustawą zasiłkową przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie systemowej (art. 1 ust. 1 ustawy zasiłkowej), a na mocy art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie ustanie ubezpieczenia chorobowego osoby prowadzącej pozarolniczą następuje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego w przypadku niedopełnienia obowiązku opłacenia składki należnej na to ubezpieczenie, to skarżący zdaje się całkowicie pomijać poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wobec braku jakichkolwiek zarzutów naruszenia przepisów postępowania.

Tymczasem Sąd Okręgowy ustalił, że po trwającym do dnia 5 listopada 2019 r. urlopie macierzyńskim ubezpieczona „w terminie 7 dni zgłosiła się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, zgodnie z art. 36 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych” oraz że z uwagi „na chorobę syna C. od dnia 6 listopada 2019 r. do dnia 22 listopada 2019 r. nie mogła prowadzić działalności gospodarczej z powodu konieczności sprawowania osobistej opieki nad chorym dzieckiem. Z kolei od dnia 23 listopada 2019 r. do dnia 5 grudnia 2019 r. chora była córka E., w związku z

czym ubezpieczona była niezdolna do pracy z powodu sprawowania nad nią opieki”. Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy przyjął, że „ubezpieczona nie miała obowiązku regulować składki na ubezpieczenia społeczne, ponieważ cały listopad 2019 r. nie mogła prowadzić działalności gospodarczej z powodu najpierw urlopu macierzyńskiego, a później konieczności opiekowania się chorymi dziećmi”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w przeważającej części sprowadza się zaś do alternatywnej oceny materiału dowodowego, według której ubezpieczona miała obowiązek uiszczenia składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe po zakończeniu korzystania w zasiłku macierzyńskiego i obowiązku tego nie dopełniła, co - w ocenie skarżącego - skutkowało ustaniem jej dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i wykluczeniem prawa do pobierania dalszych świadczeń. Obowiązek ten skarżący wywodzi z treści art. 34 ustawy zasiłkowej, ale we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał naruszenia tego przepisu jako przesłanki uzasadniającej „oczywistą jej zasadność”. Natomiast - jak wynika z rozważań dokonanych powyżej - wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2022 r., I CSK 94/22, LEX nr 3305461). Tym samym we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarto argumentów, które dawałyby podstawę do przyjęcia, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia zapadło orzeczenie oczywiście wadliwe, tym bardziej, że jak już wspomniano, skarżący obowiązek zapłaty składki na ubezpieczenia społeczne za listopad 2019 r. wywodzi z braku prawa ubezpieczonej do zasiłku opiekuńczego, przyjmując, iż została spełniona przesłanka z art. 34 ustawy zasiłkowej, lecz przepis ten nie został powołany we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a jedynie w jej podstawach. Natomiast, zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy systemowej, za okres opłacania składek uważa się także okres pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną oraz zasiłków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2020 r., II UK 383/19, LEX nr 3088842), co

wyklucza twierdzenia skarżącego o kwalifikowanym naruszeniu art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej czy art. 1 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 k.p.c.

ał